

Котик та півник

Наталя Забіла

Була собі хатиночка,
навколо неї пліт.
Жили в хатинці півничок
і сірий кіт-воркіт.

Кіт зрання та до вечора
у лісі полював,
а півник в хаті порався
та квіти поливав.

От якось вранці вирушив
до лісу кіт-воркіт.
Аж тут лисичка хитрая
прибігла до воріт.

Прибігла, облизалася
гостреньким язичком
та й почала виспівувать
солодким годоском:

— Ой півнику-когутику,
який ти молодець!
Голівка в тебе масляна,
червоний гребінець.

Нема ні в кого пір'ячка
такої довжини...
Ой вийди на подвір'ячко,
ворота відчини!

Сподобалися півнику
привітливі слова,
він за ворота виглянув:
— А хто це там співа?

Схопила лиска півника
та й кинулась в байрак!

Кричить і б'ється півничок,
не вирветься ніяк.

— Ой котику-воркотику,
біжи сюди, біжи!
Звільнитися від ворога
мені допоможи!

А кіт ще недалеко був,
щодоуху пострибав,
нагнав хвостату злодійку
і друга врятував.

На другий день котові знов
іти до лісу час.
От він іде, а півнику
дає такий наказ:

— Гляди ж, мій любий братику,
веди себе як слід.
Усяким хижим злодіям
не відчиняй воріт!

Пішов до лісу кіт-воркіт,
далеко десь бреде.
А вже лисичка тут як тут
і знов своє веде:

— Ой півнику-когутику,
який ти молодець!
Яскраве в тебе пір'ячко,
червоний гребінець.

“Ой вийди із хатиночки,
ворота відчини.
Я дам тобі насіннячка
ще й ягід-бузини!

От півник тільки виглянув:
— Хто ягоди приніс? —
Схопила лиска півника

та й кинулась у ліс!

Щосили б'ється півничок,
кричить на всі лади:
— Ой котику-воркотику,
біжи скоріш сюди!

Примчав із лісу кіт-воркіт,
хоч і далеко був,
нагнав хвостату злодійку
і півника здобув.

На третій день збирається
ізнав до лісу кіт
та й каже: — Ти вже, півнику,
не відчиняй воріт.

А як не будеш слухатись,
потрапиш у біду.
Тебе вже я не визволю,
бо я далеко йду!

Лишився в хаті півничок,
сидить, забився в кут.
А вже лисичка хитрая
ізнаву тут як тут.

— Ой півнику-когутику,
який ти молодець!
Яскраве в тебе пір'ячко,
червоний гребінець.

Ой вийди на подвір'ячко,
ворота відчини.
Прийшли співці з музиками
з чужої сторони.

Пісні співають збираються
ще й ганці витинають.
Без тебе, без когутика,
не хочуть починать!

От півник тільки виглянув:
— Які ще там пісні? —
Схопила лиска півника
та й зникла в гущині.

Хоч як не плакав півничок,
а котик не почув,
бо він у лісі темному
далеко дуже був.

Вертається увечері
додому кіт-воркіт —
нема в хатинці півника,
пропав його і слід!

— Ах ти ж, хвостата злодійко,
ти знову тут була!
Мого дружка єдиного
до себе потягла...

Не став він часу гаяти,
не став він лити сліз,
узяв мішок та шабельку
й пішов собі у ліс.

Приходить кіт на галяву
і бачить: перед ним
стоїть хатинка лисяча
із ганком різьбляним.

А ось дочка лисиччина —
маленьке лисеня —
з метеликами грається
та жабок доганя.

Підкрався кіт тихесенько,
стрибнув що сили мав
і враз дочку лисиччину
за хвостик упіймав!

В мішку дочка лисиччина

пищить та верещить.
Лисичка з хатки вибігла,
побачила й кричить:

— Ой котику-воркотику!
Та де ж моя дочка?!
— А ти навіщо, злодійко,
взяла мого друга?

Віддай нехайно півника,—
оддам тобі дочку! —
А півник, в хаті замкнений,
кричить: — Ку-ку-рі-ку!

Побачила тут лисонька,
що спорити не слід,
та й випустила півника,
й дочку віддав їй кіт.

От кіт-воркіт із півником
вернулися назад.
І знову у хатиночці
настали мир і лад.

Лисиця вже боялася
приходити сюди.
А півник жив із котиком
і слухався завжди.